

Anhels

No callaré
i seguiré a la terra
on s'hi desfan tots els anhels.
M'adormiré a les ribes
i a les pedres d'aquest castell
d'un poble de ponent
i aguantaré tot aquest xàfec
de menyspreus...

...

No callaré,
rosegaré la ràbia
i enfilaré una nova agulla
per cosir-me les ànsies
a totes les muntanyes
de preguntes
que encara han de venir.

No callaré.
Defensaré la terra
que se'ns crema,
el mar que ens arrecera,
les runes d'allò que érem
i tot el que serem.

No callaré.
Faré versos i versos
i més versos
per ofegar-hi els pesos
de tots els mots ofesos
i alleugerir les hores
sense fanals encesos
i sense ponts de besos
que permetin
el pas a d'altres illes.

No callaré,
i si els molesta,
cridaré,
alçaré fort els versos
perquè s'hi enganxin
totes les veus,
les que senten com jo,
els mots ofesos,
i tots alhora:
no callarem,
i si els molesta,
cridarem,

perquè no se' ns acabi
aquesta terra
on tots hi anem desant
futurs anhels.